

Udstyret driller ... Ugebrev nr. 2, 20. juni 2000

Det gik også næsten for glat. Alting kørte på skinner og vi var godt med over hele linjen, men så kom en af de dage, hvor feltarbejde egentlig er lidt opreklameret. En af de dage, hvor det der kan gå galt går galt. En af de dage, hvor du står i en rivende elv og bakser med propelstrømmåler og tælleapparat, mens du samtidig klamrer dig til den fastspændte wire, for bare at opdage at dine waders er utætte og tælleapparatet går i selvsving, hver gang det nærmer sig en bestemt værdi. Hvor du må tage den samme måling om og om igen, fordi afbrækkede sneflager kommer tonsende mod dig og kolliderer med den, ellers til tider, lystigt snurrende propel. En af de dage, hvor det arbejde der normalt kan gøres på en time eller to pludselig tager den dobbelte tid.

Rigtig galt blev det først, da vi fik meddelelsen om, at computeren var død, ikke bare skindød, men virkelig helt og aldeles livløs. Hvad der ellers skulle have været en sidste hyggelig aften for Morten og Claus blev til en nat i selskab med stationens samlede computerstyrke, en kande kaffe og en hulens masse software. Via diverse kabler og datakort blev der overført en ikke uanselig mængde MB, fra den ene til den anden maskine, mens fejlmeddelelserne og truslerne om flere sammenbrud for gennem luften og poppede op på de mest ubelejlige tidspunkter.

Inden morgenmaden var problemerne dog løst. Stort set ingen data gået tabt og de fleste programmer oppe at køre igen. Lettelsens suk. Men straks efter morgenmaden, da vi går ud for at tappe data fra den mikrometeorologiske station ryger hjertet op i halsen igen. På lang afstand kan vi se, at skabet, hvori der står fintfølede måleudstyr til måling af CO₂-fluxe, hælder faretruende, - ja det nærmest ligger ned fra den vinkel vi ser det. Tanken om, hvad der kan være sket, og hvad det vil medføre af redningsaktioner giver os lyst til bare at vende om og glemme alt om dataindsamling. Med skælvende skridt fuldfører vi dog missionen, og lyden af pumpen der kører som den skal giver os fornyet mod. Skabet åbnes og værdierne for CO₂ flux, vanddamp, temperatur, tryk og vindhastighed springer os i øjnene. Der er ikke sket noget, men det var i sidste øjeblik vi fik bremsset den skæve nedsmeltning og understøttet skabet med et mere stabilt fundament.

Det var vendepunktet. Nu går det glat igen, og set i bakspejlet er sådan nogle episoder altid med til at sætte lidt kolorit på det hele, men mens man står i det, så er det bare TRÆLS.

Det er lidt ligesom med vejret. Efter en tåget råkold dag, hvor fingrene ikke makker ret, og man er kold helt ind til marven, så nyder man de dage, hvor man kan arbejde i felten iført T-shirt og faktor 25 endnu mere, og dem er der heldigvis flest af heroppe.

Som antydet i begyndelsen er der kommet vand i elven. Den gik den 8. juni, uden den store dramatik, og selv om det til tider kan være svært at holde balancen, så har det indtil nu været muligt, at krydse over til den anden side iført waders. Logistikerne har dog lappet gummibåden og wiren er spændt ud, så hvis det skulle blive nødvendigt bliver flåden sat ind.

Siden sidste sæson har de to digitale kameraer på Nansenblokken dagligt taget billeder af området, der gør det muligt, at følge snedækket samt isforholdene i fjorden. Dagens billeder vil vise, at sneen i dalen stort set er væk og at der kun ligger enkelte snefaner tilbage. Aktivlaget i monitoringsfelterne er i områder allerede 50-60 cm dybt, så det er spændende at følge optøningen over sæsonen.

Skiene er pakket væk og grillen fundet frem. Her på Grønlands nationaldag, hvor solen skinner fra en skyfri himmel og myggene er opstanden, skal der i aften grilles hvalbøffer.

Fugleinteresserede kan uden tvivl glæde sig til næste ugebrev. I øjeblikket studerer halvdelen af bemanningen på Zackenberg fugle, så man skal ikke baske meget med vingerne før det bliver observeret og ført til protokols.

/Charlotte Sigsgaard